

Arrest

nr. 121 372 van 24 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. NEDERLANDT loco advocaat F. GELEYN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tadzjiek van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Khwajabolak in het district Khanabad van de provincie Kunduz. U bent als kind samen met uw gezin naar Kabul verhuisd. Na het overlijden van uw vader in het begin van de regeerperiode van Karzai, hertrouwde uw moeder met de broer van uw vader en is uw familie teruggekeerd naar Kunduz. U bleef echter in Kabul om daar te studeren. U woonde tijdens uw schoolperiode bij de broer van uw moeder. Tijdens uw tweejarige studie aan het Afghanistan National Institute of Management and Administration, huurde u een kamer op de campus. Na uw studies bent u weer bij uw oom aan moederszijde gaan wonen. In januari 2007 bent u beginnen werken voor GRM International, een Australisch consultancy bedrijf. U was verantwoordelijk voor de vier gastverblijven waar de buitenlandse werknemers van GRM International tijdens hun verblijf in Kabul

woonden. U werkte als assistent van de manager, als manager, als finance assistant en als state officer van de gastverblijven. Uw contract liep eind september 2012 af maar u bent in juli 2012 al gestopt met uw werk voor het bedrijf daar de gastverblijven toen al werden gesloten. In juli 2012 bent u teruggekeerd naar uw familie in Khanabad. U had geen goed contact met uw oom aan vaderszijde die met uw moeder is hertrouwd. Hij nam drugs en was gokverslaafd. Bij uw terugkeer vernam u dat uw oom uw zus wilde uithuwelijken aan Quduz Chapa, een veertigjarige commandant die al getrouwd was en banden had met de taliban, met de bedoeling een royale bruidsschat te ontvangen. Toen de mannen van de commandant een huwelijksaanzoek deden in zijn naam, zei u hen dat uw zus niet wil trouwen met Quduz Chapa en dat een gedwongen huwelijk tegen de wet is. Uw oom stond daarop recht en begon u samen met enkele mannen van de commandant in elkaar te slaan. Uw neus was gebroken. U ging naar Kabul voor verzorging en keerde na een maand terug naar Khanabad. Enkele maanden later kwamen de manschappen van Quduz Chapa terug naar uw ouderlijke woning om de verdere details van het huwelijk te bespreken. Aangezien uw zus u duidelijk had gemaakt dat ze echt niet wilde huwen met de commandant en ermee dreigde zelfmoord te plegen als het huwelijk zou doorgaan, gaf u opnieuw openlijk uw mening over de commandant en de beslissing van uw oom uw zus uit te huwelijken aan hem. U dreigde er zelfs mee naar de autoriteiten te stappen als uw oom zijn plan ten uitvoer zou brengen. Daarop vertelde uw oom aan alle aanwezigen dat u voor de buitenlanders werkt. De volgende avond werd er geklopt op de deur van uw ouderlijke woning. Drie gewapende talibanstrijders kwamen u zoeken. U begreep dat ze samenspannen met uw oom en commandant Quduz Chapa. U en uw zus konden ontsnappen voordat ze binnenkwamen. Jullie vluchtten naar een vriendin van uw zus en van daaruit vertrokken jullie naar uw oom in Kabul. U vertelde aan uw oom wat er allemaal was gebeurd. Uw moeder vertelde aan uw oom dat de talibanstrijders hadden gezegd dat ze u wilden arresteren en ondervragen over uw werkzaamheden voor de buitenlanders. Het leven van u en uw zus was in gevaar dus jullie besloten Afghanistan te verlaten. Jullie zijn in december 2012 naar Griekenland gereisd. Vanuit Griekenland moesten de vrouwen en de kinderen een andere reisroute volgen dan de mannen. Op deze manier bent u uw zus kwijt geraakt. Tot op heden weet u niet waar ze zich bevindt. U vroeg op 28 februari 2012 asiel aan in België. U vernam hier van uw oom aan moederszijde dat de taliban een dreigbrief heeft gestuurd naar uw ouderlijke woning in Kunduz. U werd in juli 2013 in België overvallen op straat door onbekende mannen. U sluit niet uit dat het incident iets te maken heeft met uw problemen in Afghanistan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw taskara; een document ter bevestiging van uw verblijf in de universiteitscampus; de resultaten van de lessen die u heeft gevolgd aan het Afghanistan National Institute of Management and Administration; twee versies van uw diploma Public Administration and Management, uitgereikt door de universiteit van Jyväskylä en het Ministerie van Onderwijs in Afghanistan; een certificaat van uw opleiding Engels georganiseerd door het Bakhtar English Language and Computer Center; een certificaat van de opleiding eerste hulp georganiseerd door RMSI; een certificaat van een schrijfcursus die u heeft gevolgd bij Smart Afghan International Trainings and Consultancy; een aanbevelingsbrief wat betreft uw werk voor GRM International uitgereikt door Morrissey Consulting International PTY LTD; een aanbevelingsbrief uitgereikt door GRM International; een document van GRM International aangaande de teruggave van materiaal van het bedrijf; foto's waarop u poseert samen met werknemers van het Australisch bedrijf; foto's van uw gebroken neus; medische documenten van het Acomet ziekenhuis in Kabul; een verzendingsdocument; foto's van een bebloed hemd; en een CD-ROM met de beelden van de CT-scan die werd gemaakt in het ziekenhuis van Malmedy.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt elementen aan te dragen die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met uw oom, commandant Quduz Chapa en de taliban waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Vooreerst dient er gewezen te worden op een flagrante incoherentie tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten aangaande het ogenblik waarop u uw werkzaamheden bij GRM International stopzette. U stelde dat uw contract in september 2012 afliep maar dat u al in juli 2012 bent gestopt met uw werkzaamheden voor het bedrijf (CGVS, d.d. 26/03/2013 p.5 en CGVS, d.d. 06/08/2013, p.5). Gevraagd of u na juli 2012 nog ooit bent teruggekeerd naar het bedrijf, antwoordde u negatief (CGVS, d.d. 06/08/2013, p.5). U stelde eveneens na juli 2012 op geen enkele manier nog contact te hebben gehad met GRM International (CGVS, d.d. 06/08/2013, p.5). U legde echter een aanbevelingsbrief van het bedrijf neer, opgesteld op 23 september 2012 en een document ter bevestiging dat u verschillende zaken zoals uw laptop, gsm enz. heeft teruggeven aan GRM

International, opgesteld op 30 september 2012 en ondertekend op 15 oktober 2012. U hiermee confronterend, repliceerde u dat u de documenten heeft ontvangen op uw laatste werkdag, twee of drie maanden voor september, maar dat u nog betaald werd tot september en dat het bedrijf zou sluiten in september dus dat de data hieraan werden aangepast (CGVS, d.d. 06/08/2013, p.5-6). Deze uitleg is echter weinig overtuigend, te meer daar één van de documenten nog in oktober werd ondertekend. Voorgaande doet ernstige twijfels rijzen omtrent uw verklaringen over het ogenblik waarop u uw werkzaamheden voor GRM International definitief stopzette, en doet derhalve ook ernstig twijfelen aan uw beweerde vervroegde terugkeer naar Kunduz in juli 2012, waar u uw problemen situeert.

De twijfels aangaande uw beweerde terugkeer naar en problemen in Kunduz worden verder gevoed door de verklaringen die u aflegde omtrent de behandeling van de gebroken neus die u zou opgelopen hebben tijdens een handgemeen met uw oom en de manschappen van Quduz Chapa. In het ziekenhuis van Kunduz zou u meer bepaald gezegd zijn dat u geopereerd moest worden, waarop u naar Kabul trok voor een operatie (CGVS, d.d. 06/08/2013, p.7-8). Hierbij kan men zich echter de vraag stellen waarom u voor de behandeling van een gebroken neus naar Kabul zou gaan, op ongeveer 250 km in vogelvlucht verwijderd van Kunduz, en niet gewoon in het ziekenhuis in Kunduz werd behandeld. Uit de door u neergelegde medische attesten blijkt alleszins niet dat uw verwondingen ernstig waren of een bijzondere ingreep vereisten, noch dat u gedurende een maand gehospitaliseerd werd in Kabul (CGVS, d.d. 06/08/2013, p.8). Tot slot moet ook opgemerkt worden dat u geen enkel document neerlegde waaruit blijkt dat u op consultatie zou geweest zijn in het ziekenhuis van Kunduz. Voorgaande vaststellingen versterken het vermoeden dat u niet terugkeerde naar Kunduz en dat uw gebroken neus geen verband houdt met problemen die u in Kunduz zou hebben gehad naar aanleiding van de beweerde uithuwelijking van uw zus. De door u neergelegde medische attesten geven overigens geen uitsluitel over de concrete oorzaak of omstandigheden waarin deze letsels opgelopen werden.

Verder heeft het Commissariaat-generaal enkele bedenkingen bij de verklaringen die u aflegde aangaande uw oom die uw zus zou hebben uitgehuwelijkt. U beschreef hem als iemand die drugs neemt en gokt en als iemand die altijd geld uitgeeft en altijd op zoek was naar geld (CGVS, d.d. 26/03/2013 p.14). U stelde bovendien dat uw oom geld wilde verdienen door uw zus uit te huwelijken aan commandant Quduz Chapa en illustreerde zijn voortdurend gebrek aan geld door te vertellen dat hij bijvoorbeeld alle dure spullen van uw gezin verkocht (CGVS, d.d. 26/03/2013, p.14 en 17). Anderzijds blijkt uit uw verklaringen dat het uw moeder was die uw huur in Kabul betaalde (CGVS, d.d. 26/03/2013 p.6 en CGVS, d.d. 06/08/2013, p.6). U verklaarde bovendien dat u geen geld moest afgeven aan uw familie hoewel u 520 dollar verdiende bij GRM International en u wel wat spaargeld had (CGVS, d.d. 06/08/2013, p.6 en 13). Gezien het door u beschreven gedrag van uw oom, mag dat sterk verbazen. U gevraagd hoe het mogelijk was dat uw moeder u financieel kon steunen hoewel ze getrouwd was met een gokverslaafde man die altijd op zoek was naar geld, repliceerde u dat uw moeder veel moeite moest doen om het geld te sparen en op te sturen, dat het geld misschien kwam van de verkoop van eieren of van kippen en dat uw moeder niet wilde dat u rechtstreeks huur zou betalen aan haar broer daar hij dan van u zou profiteren (CGVS, d.d. 06/08/2013, p.6), wat een bedenkelijke uitleg is. Bovenstaande vaststelling zet de geloofwaardigheid van het door u beschreven profiel van uw oom en diens motieven voor de uithuwelijking van uw zus, op de helling.

Voorts dient erop gewezen te worden dat u weinig informatie kon geven over commandant Quduz Chapa, aan wie uw zus zou zijn uitgehuwelijkt. Zo stelde u dat hij tijdens elk regime gewapend was en dat hij lijfwachten heeft, maar gevraagd aan wiens zijde hij staat, kon u geen duidelijk antwoord geven (CGVS, d.d. 26/03/2013, p.18). Volgens uw verklaringen deed hij alsof hij bondgenoot was van de overheid maar was hij eigenlijk tegen de overheid (CGVS, d.d. 26/03/2013, p.18). U voegde hier nog aan toe dat hij hooggeplaatste mensen kent bij de overheid, dat mensen met geld relaties hebben met de overheid waarna u stelde dat de mensen in Kunduz wisten dat Quduz Chapa relaties heeft met de taliban (CGVS, d.d. 26/03/2013, p.18). Gevraagd te verduidelijken of de commandant aldus een talib is, dan wel banden heeft met de overheid, repliceerde u dat u eerder al verklaarde dat hij geen officiële positie heeft maar dat hij gewapend is en lijfwachten heeft en dus 'iemand is die iets heeft' (CGVS, d.d. 26/03/2013, p.19), wat opnieuw een zeer onduidelijk antwoord is. Verder kon u niet vertellen of de commandant in het verleden een overheidsfunctie heeft bekleed, noch kon u antwoorden wanneer werd gevraagd met welke hooggeplaatste personen hij dan wel contacten onderhoudt. Ook wanneer werd gevraagd wat zijn functie was tijdens het talibanregime, gaf u een ontwijkend antwoord (CGVS, d.d. 26/03/2013, p.19). Uw vage verklaringen over de positie van de commandant roepen ernstige vragen op. U bleef bovendien in gebreke wanneer werd doorgevraagd over de relatie van Quduz Chapa met de taliban. U verklaarde dat de taliban mensen tegenhoudt die geen baard hebben of een tulband dragen en dat hij het gedrag van de taliban kopieerde (CGVS, d.d. 26/03/2013, p.19). Gevraagd of Quduz Chapa dan ook mensen tegenhield, repliceerde u dat hij dat niet doet maar dat hij zich wel gedraagt zoals een talib en dat het feit dat de taliban u is komen zoeken, eveneens een bewijs is van zijn banden met de groepering (CGVS, d.d. 26/03/2013, p.19). Gevraagd wat u dan wel juist

bedoelde wanneer u zei dat hij zich als een talibanstrijder gedraagt, kwam u niet verder dan te stellen dat hij gewapend is en lijfwachten heeft (CGVS, d.d. 26/03/2013, p.20). U kon evenmin vertellen met welke talibanleden hij contact zou hebben, noch kon u verduidelijken wie de manschappen waren die in zijn naam het huwelijk kwamen bespreken (CGVS, d.d. 26/03/2013, p.20 en CGVS, d.d. 06/08/2013, p.8). Uw uitermate vage en geringe verklaringen wat betreft commandant Quduz Chapa en zijn vermeende banden met de taliban, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Bovendien kon u ook over de huwelijksregeling zelf nauwelijks nadere informatie verschaffen. Zo weet u niet hoeveel de bruidsschat bedroeg en kon u evenmin zeggen of het uw oom was die Quduz Chapa benaderde om uw zus uit te huwelijken, dan wel of het Quduz Chapa was die zijn oog op uw zus had laten vallen en om haar hand kwam vragen (CGVS, d.d. 26/03/2013, p.17-18).

Verder dient erop gewezen te worden dat u – volgens uw verklaringen – tussen de twee bezoeken van de mannen van Quduz Chapa niet heeft gesproken met uw oom over de uithuwelijking van uw zus (CGVS d.d. 06/08/2013, p.8). U stelde dat uw moeder u had verboden nog met uw oom te spreken over de kwestie uit angst voor zijn reactie (CGVS d.d. 06/08/2013, p.8). Het is echter moeilijk te begrijpen dat u wel twee keer uw mening gaf over de regeling die uw oom had getroffen in het bijzijn van de manschappen van commandant Quduz Chapa maar dat u er nooit alleen met uw oom over heeft gesproken uit angst voor zijn reactie. U hierop wijzend, stelde u dat u niet meer kon zwijgen toen de mannen van de commandant naar uw ouderlijke woning waren gekomen, dat u op dat moment alles vergat wat uw moeder u had verteld over die mannen en dat u wel iets moest doen voor uw zus (CGVS d.d. 06/08/2013, p.8). Het risico dat u nam blijft echter bedenkelijk daar u tijdens het gehoor duidelijk stelde dat commandant Chapa gekend is in uw regio als een gevaarlijke persoon en een moordenaar (CGVS, d.d. 26/03/2013, p.17).

Verder is het eveneens bedenkelijk dat de commandant u zou willen doden. U verklaarde immers dat hij uw toestemming niet nodig had om met uw zus te huwen (CGVS, d.d. 26/03/2013, p.16-17). U hiermee confronterend, repliceerde u dat ze wisten dat u in de toekomst bijvoorbeeld naar de autoriteiten zou kunnen gaan of iets anders zou kunnen doen (CGVS, d.d. 26/03/2013, p.17). U voegde hier echter aan toe dat u er zich wel van bewust was dat de overheid niet kon optreden (CGVS, d.d. 26/03/2013, p.17), wat aldus geen uitleg is voor de buitenproportionele reactie van uw oom en de commandant op uw bezwaren tegen het huwelijk.

Ten slotte blijkt uit niets dat het incident in België waarbij u werd geslagen en overvallen door onbekende mannen die u uw gsm probeerden afhandig te maken en waarvan u niet eens weet of het al dan niet Afghanen waren, enige connectie zou hebben met uw beweerde problemen in Afghanistan (CGVS, d.d. 06/08/2013, p.2).

Het geheel van bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw vluchtmotieven geloofwaardig uiteen te zetten, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Wat betreft uw tewerkstelling bij GRM International van januari 2007 tot juli 2012, dient er opgemerkt te worden dat uw werkzaamheden op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Uit bovenstaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw oom uw activiteiten voor het bedrijf kenbaar heeft gemaakt en/of dat u zou worden gezocht door de taliban omwille van uw werkzaamheden voor de buitenlanders (zie supra). Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) geïsoleerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Het loutere feit dat u in functie was bij het bedrijf volstaat daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Bovendien verklaarde u buiten de ongeloofwaardig bevonden problemen met uw oom en de taliban, nooit problemen te hebben gekend omwille van uw tewerkstelling bij GRM International en gaf u aan dat ook uw collega's bij GRM International nooit problemen hebben gekend omwille van hun werkzaamheden voor het Australische bedrijf (CGVS, d.d. 06/08/2013, p.5).

Verder kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van

de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U heeft immers tot aan uw vertrek uit Afghanistan jarenlang in de hoofdstad gewoond, gestudeerd en gewerkt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie

gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan de genomen beslissing. Uw taskara heeft louter betrekking op uw identiteitsgegevens en bevat geen informatie betreffende de door u aangehaalde problemen. Wat betreft de documenten die uw studies en uw werkzaamheden voor GRM International staven, dient opgemerkt te worden dat deze geen informatie bevatten betreffende de door u verklaarde problemen met uw oom, commandant Quduz Chapa en de taliban. De foto's van een bebloed hemd en een CD-ROM met de beelden van de CT-scan die werd gemaakt in het ziekenhuis van Malmedy, zijn een bewijs voor het incident in juli 2013 maar veranderden niets aan bovenstaande vaststelling dat uw vermoeden als zou deze aanval iets te maken kunnen hebben met de door u beweerde vluchtmotieven, niet gesteund is op enig concreet gegeven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is vooreerst van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de toelichting bij zijn middel leidt de Raad af dat verzoeker de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, alsook artikel 3 EVRM geschonden acht, in samenlezing met de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte om hem de subsidiaire bescherming te verlenen en minstens om de beslissing te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel stukken met enerzijds persoons-gerelateerde documenten (10 stukken) en anderzijds algemene informatie (25 stukken).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Betreffende de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de taliban uit het district van herkomst van zijn familie, Khanabad in de provincie Kunduz te vrezen omwille van het feit dat hij zich verzette tegen de uithuwelijking van zijn zus aan een talibancommandant en ook omdat de taliban op de hoogte gesteld werden van verzoekers

werkzaamheden voor een buitenlandse NGO in Kabul. De bestreden beslissing besloot dat verzoekers terugkeer uit Kabul naar Khanabad ongeloofwaardig is gezien verzoekers verklaringen omtrent het tijdstip van de beëindiging van zijn werkzaamheden voor de NGO niet stroken met de documenten die hij ter staving hiervan voorlegt en het niet logisch is dat verzoeker een gebroken neus zou laten behandelen in Kabul terwijl het logischer zou zijn dat hij hiervoor naar het ziekenhuis in Kunduz zou gaan. De bestreden beslissing stelt voorts vast dat verzoeker vage en incoherente verklaringen aflegde over het beweerd profiel van zijn oom en diens motieven voor de uithuwelijking van verzoekers zus, over de talibancommandant waaraan deze oom zijn zus wilde uithuwelijken, over de huwelijksregeling en ook nog dat verzoekers beweerde vrees om gedood te worden ten gevolge van zijn bezwaren tegen de uithuwelijking van zijn zus disproportioneel is. Ten slotte wordt vastgesteld dat evenmin het profiel van verzoeker, een medewerker van een buitenlandse NGO in Kabul, aanleiding kan geven van tot een vrees voor vervolging te Kabul, gezien de taliban noch over de motivatie, noch over de organisatorische capaciteit beschikken om "*low level collaborators*" te vervolgen in gebieden buiten hun controle en verzoeker overigens zelf verklaarde dat noch hij noch collega's van hem ooit problemen zouden hebben gekend omwille van hun tewerkstelling bij het Australische bedrijf.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift dat zijn verklaringen betreffende het tijdstip dat hij zijn werkzaamheden bij de NGO heeft gestaakt inconsistent zijn met de door hem neergelegde stavingstukken, en verwijst hiervoor naar zijn verklaringen in het gehoorverslag. Verzoeker meent dat hij de stukken wel degelijk eind juli verkreeg, maar dat deze toen al door de betreffende medewerker werden gedateerd op eind september, zoals ook moet blijken uit p. 5 van zijn gehoorverslag van 6 augustus 2013. Verzoeker legt een aanbevelingsbrief neer gedateerd op 28 juni 2012 (stuk A 2), hetgeen strookt met zijn versie van de feiten. Verzoeker wijst er verder op dat de andere aanbevelingsbrief die de commissaris-generaal in zijn analyse betrok, een chronologische inconsistentie bevat hetgeen aantoont dat de onderneming weinig belang hechtte aan data. Verzoeker legt tot slot een nieuw document neer afkomstig van de NGO (stuk A. 6), waarin deze bevestigt dat verzoeker gewerkt heeft tot juli 2012 en niet tot september 2012. Verzoeker betwist verder dat het niet plausibel zou zijn dat hij zijn gebroken neus te Kabul zou hebben laten verzorgen in plaats van in het ziekenhuis te Kunduz. Verzoeker herhaalt de verklaringen die hij dienaangaande op het gehoor van 6 augustus 2008 reeds aflegde, en waaruit moet blijken dat men hem in het ziekenhuis van Kunduz had doorverwezen naar het ziekenhuis te Kabul waar hij een maand heeft verbleven. Verzoeker legt bijkomende foto's neer waaruit de ernst van de blessure moet blijken (A 9), alsook een stuk van het Rode Kruis dat bevestigt dat er in Kabul een operatie werd uitgevoerd, "*hetgeen de ernst van de blessure aantoont*" (stuk A 9).

Wat betreft de inconsistenties tussen verzoekers bewering eind juli 2012 naar Khanabad te zijn vertrokken, en de door hem voorgelegde documenten (aanbevelingsbrief alsook brief die bevestigt dat verzoeker zijn materiaal heeft teruggekregen), stelt de Raad vast dat alle motieven uit de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier. Waar verzoeker verwijst naar zijn verklaringen op het gehoor van 6 augustus 2013, merkt de Raad op dat dit *post factum* verklaringen betreffen die verzoeker aflegde nadat verzoeker door de commissaris-generaal met voornoemde inconsistenties werd geconfronteerd. Deze *post factum* verklaringen overtuigen daarenboven niet. Waar het nog mogelijk zou zijn dat de aanbevelingsbrief vermeldt dat verzoeker tot eind september 2012 zou hebben gewerkt, gezien verzoeker tot dan nog zou zijn doorbetaald, vervalt dit argument voor de brief die vermeldt dat verzoeker op 30 september 2012 zijn materiaal zou hebben ingeleverd. Wat betreft de nieuwe aanbevelingsbrief (stuk A 2), alsook de nieuwe brief die de fout zou corrigeren (stuk A 6), kan worden vastgesteld dat het slechts fotokopieën betreffen waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht omwille van het manipuleerbare karakter ervan door eenvoudig knip- en plakwerk. Daarenboven blijkt uit de informatie die verweerder bij zijn nota voegt dat Afghaanse stukken een zeer geringe bewijswaarde hebben gezien vervalste stukken gemakkelijk en frequent te koop worden aangeboden en nauwelijks te onderscheiden zijn van authentieke stukken (zie COI Focus, "*Afghanistan. Corruptie en valse documenten*", 27 juni 2013). Deze stukken vermogen dan ook op zich niet om de initiële inconsistenties, die duidelijk blijken uit het administratief dossier, te ontkrachten. Gelet op hetgeen voorafgaat kon de bestreden beslissing terecht besluiten dat aan verzoekers beweerde vertrek van Kabul naar Khanabad eind juli 2013 geen geloof kon worden gehecht, waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven die hij daar situeert eveneens ondermijnd worden. De geloofwaardigheid van de beweerde terugkeer naar Kunduz wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat het niet logisch is dat verzoeker voor de behandeling van een gebroken neus naar Kabul zou gaan, op ongeveer 250 km in vogelvlucht verwijderd van Kunduz, terwijl hij zich gewoon in het ziekenhuis in Kunduz zou hebben kunnen laten behandelen. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken waarom hij zou zijn doorverwezen door het ziekenhuis in Kunduz en legt daar evenmin enig document van voor. Wat betreft het document van het ziekenhuis te Kabul, merkt de bestreden beslissing terecht op dat dit document de

bewering van verzoeker dat hij een maand lang werd gehospitaliseerd niet bevestigt. Wat betreft de foto's en het document van het Rode Kruis die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, stelt de Raad tenslotte vast dat deze stukken weliswaar attesteren dat verzoeker in Afghanistan een neusbreuk heeft opgelopen en daarvoor in Kabul werd behandeld, doch dat deze stukken geenszins aanwijzingen bevatten dat verzoeker het letsel zou hebben opgelopen te Khanabad, noch dat deze dermate gecompliceerd zou zijn dat deze niet door het ziekenhuis te Kunduz zou kunnen worden behandeld. Deze vaststellingen ondergraven bijkomend de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde verblijf te Khanabad in de periode juli - december 2012.

Uit voormelde motieven volgt dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker eind juli 2012, na een jarenlang verblijf te Kabul, zou zijn teruggekeerd naar de regio van herkomst van zijn ouders, het district Khanabad in de provincie Kunduz. Gezien verzoeker zijn asielmotieven situeert in Kunduz in de maanden volgend op juli 2012, kan evenmin aan deze asielmotieven enig geloof worden gehecht. Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan daarom geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging. Deze vaststelling volstaat op zich om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende het asielrelaas niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Voor wat betreft het eventuele risico op vervolging van verzoeker omwille van zijn persoonlijke profiel merkte de bestreden beslissing terecht op dat de beweerde professionele activiteiten van verzoeker voor een buitenlandse NGO in Kabul op zich geen aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoeker ondertussen al anderhalf jaar gestopt is met zijn werkzaamheden en dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om aan te nemen dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit hebben om *'low level collaborators'* te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot *"high profile targets, ranking from serving government officials upwards"* (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report *Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans*, december 2012). Uit het asielrelaas blijkt dat verzoekers rol bij de NGO beperkt was tot het organiseren van gastenverblijven voor buitenlandse werknemers van de NGO tijdens hun verblijf in Kabul. Verzoeker bekleedde slechts een louter uitvoerende functie binnen de NGO; verzoekers profiel beantwoordt derhalve geenszins aan de *'high profile targets'* die door de taliban gevisieerd worden. Daarenboven verklaarde verzoeker zelf uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend omwille van zijn tewerkstelling bij GRM International en gaf hij aan dat evenmin zijn collega's bij GRM International ooit problemen hebben gekend omwille van hun werkzaamheden voor het Australische bedrijf (gehoorverslag 6 augustus 2013, p.5).

Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tot slot nog de aandacht op een bijkomend risicoprofiel in zijn hoofde, namelijk dat van verdediger van vrouwenrechten, hetgeen tot uiting kwam in zijn bezwaren tegen het gedwongen huwelijk van zijn zus alsook in het feit dat hij zijn zus zou hebben meegenomen uit zijn land. Verzoeker ziet in deze elementen een politieke overtuiging die voor hem resulteert in een risico op vervolging door de taliban. Deze redenering kan niet worden gevolgd, gezien de voornoemde feitelijke elementen betrekking hebben op het hoger ongeloofwaardig bevonden asielrelaas.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet besliste verweerder dat er geen nood is aan een subsidiaire bescherming gezien er in verzoekers regio van herkomst, Kabul-stad, actueel geen situatie van willekeurig gewapend geweld

voordoet die voor terugkerende asielzoekers, louter omwille van hun aanwezigheid aldaar, kan resulteren in een reëel risico op ernstige schade.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker vooreerst dat de commissaris-generaal de veiligheidsanalyse in functie van een terugkeer naar Kabul uitvoerde, terwijl verzoeker uit Kunduz afkomstig is, waar hij na het einde van zijn contract naar toe is gegaan. Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul vestigt verzoeker de aandacht op het feit dat de informatie van de commissaris-generaal zelf toegeeft dat zijn informatiegaring niet volledig is, en dat het aantal incidenten in de provincie *'betrekkelijk hoog is'*. Verzoeker voegt artikelen bij (stukken B. 20 tot 25) die *"melding maken van de stijging van het aantal aanslagen te Kabul"*. Voormelde artikelen betreffen incidenten van oktober, hetgeen niet wegneemt dat er elke maand aanslagen gebeuren die burgerslachtoffers maken, waarvoor verzoeker verwijst naar stuk B. 2. Verzoeker vervolgt met de stelling dat, zelfs als de aanvallen gericht zijn tegen overheids- en veiligheidspersoneel, deze toch worden uitgevoerd zonder rekening te houden met *"collateral damage"*, en besluit dat België het risico voor Afghaanse vluchtelingen reeds eerder verkeerd beoordeelde, zoals bleek in de zaak Aref (stuk B. 9).

In zijn verweernota volhardt verweerder in zijn conclusie, en staakt deze aan de hand van geactualiseerde informatie (COI Focus, *"Afghanistan. Veiligheidssituatie Afghanistan. Beschrijving van het conflict"*, d.d. 20 november 2013.).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Een vestigingsalternatief is blijkens de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt ook dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, Hussein/ Zweden, § 96 en 97). Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen *'high profile'* doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements (AGE's)* *'high profile'* doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van *'Afghan National Security Forces'* (ANSF) worden geviseerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen (COI Focus, *Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul - stad*, 5 september 2013). Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

Het EHRM oordeelt in dezelfde zin. In haar bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen, maakt het EHRM slechts gewag van een inbreuk *"in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij de louter aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar een reëel risico op ernstige schade*

teweeg brengt". Het EHRM bevestigt daarbij dat er zich heden in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder geen dergelijke situatie voor doet (EHRM, *J.H. vs. het V.K Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 93). Het betoog van verzoeker over de veiligheidssituatie in Kabul vermag hier geen afbreuk aan te doen, gezien de informatie waaruit verzoeker citeert grotendeels betrekking heeft op Afghanistan in zijn geheel (stukken B. 3 tot 19), waardoor de daarin naar voor gebrachte conclusies niet zonder meer toepasbaar zijn op de specifieke grootstedelijke context van Kabul. Evenmin de stukken betreffende de situatie in Kabul zelf (stukken B. 20-25) vermogen bovenvermelde conclusie te ontkrachten. Enerzijds werden de incidenten beschreven in de stukken B. 23 tot 25 mee betrokken in de objectieve informatie van de commissaris-generaal en daardoor eveneens in de conclusie dat het geweldspatroon te Kabul niet willekeurig is noch dat daarbij burgers gevisieerd worden. Anderzijds beschrijven de twee artikelen (daterend van na de info van de verwerende partij) incidenten die illustratief zijn voor datzelfde geweldspatroon. Stuk B. 20 beschrijft een aanslag op een "*compound*" voor buitenlandse werknemers waarbij 2 burgers werden gedood. Stuk B. 21 beschrijft een aanslag op een groep buitenlandse soldaten waarbij 1 burger werd gedood. Stuk B. 23 daarentegen houdt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt, geen verband met de situatie in Kabul gezien het een aanslag beschrijft die zich voordeed in de provincie Ghazni. In zoverre verzoeker zich meent te kunnen steunen op de persoonlijke vervolging die hij beweerdelijk eveneens gedurende zijn verblijf in Kabul te verduren kreeg, wijst de Raad erop dat hij hoger sub 2.2.3. reeds de ongeloofwaardigheid van de beweerdde problemen van verzoeker met de taliban vaststelde, waardoor evenmin aan deze problemen in Kabul enig geloof kan worden gehecht. Tenslotte kan worden vastgesteld dat verzoeker een gezonde jonge man is die reeds heel wat beroepservaring heeft opgedaan en blijkbaar over de nodige financiële middelen beschikte om naar Europa te komen. Derhalve zijn er ook voor wat betreft verzoekers persoonlijke situatie geen dwingende redenen voorhanden waarom een terugkeer naar Kabul geen optie zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER